

גיל ארז ז"ל

בן ברוריה ז"ל ונחמן מאיר

"אחרי מחלה קשה

בטרם מלאו כ"ב שנה

אהוב על משפחתו

על חבריו ומכריו"

21.2.1985 - 30.11.2006

חבריו של גיל מבית-הספר כותבים עליו :

גיל ארז.

גיל גדל בילדותו בגבעתיים וכשהיה בערך בגיל 9 עברה משפחתו לצור יגאל. גיל היה בן יחיד לנחמן וברוריה מנישואיהם המשותפים. לגיל שני אחים חורגים מנישואים קודמים של נחמן. אמו של גיל חלתה לראשונה בסרטן כשהיה בכיתה ז ומאז יצאה ונכנסה מן המחלה. בכיתה יא אמו נפטרה, גיל היה מאד קשור אליה ואהב אותה מאד. היום הוא קבור לצידה.

הוא עבר ללמוד בפנימייה בכיתה ט' בהרצליה לחצי שנה. כשלא מצא את עצמו חברתית חזר בחזרה "לעמי אסף". הוא לא אהב כל כך ללמוד, את ימיו בבית הספר בילה בדשא עם חברים. פעמים רבות החליף חברים וחבורות בהם הסתובב, וטען שבעיינו חברים ואנשים הם זמניים, רק כשהפך לחלק מהחבורה השתנתה תפיסה זו. היה זה תהליך ארוך שעם פרוץ המחלה והקשיים שליוו אותה קיבל יותר משמעות גם אצל גיל וגם אצל חבריו.

תקופות שונות עברו על גיל בחייו הקצרים, ידע לנצל כל רגע עד תום עם חוויות רבות ומגוונות. ורסטיליות רבה אפיינה את גיל, הוא היה מחובר מאד לעולם הפילוסופיה והרוח, שאל שאלות למד מדיטציה ויוגה. מצד שני היה אדם מאד ריאלי ומחובר לקרקע. היה בו משהו מאד בוגר אותנטי וייחודי, ההרגשה תמיד היתה שהוא נמצא שלבים לפנינו בהתבוננות שלו בחיים. אפילו שנסיבות חייו לא היו פשוטות גיל התבונן בחיים בראייה מאד בוגרת, כבר מגיל צעיר הוא היה אדם מאד עצמאי. החיים נראו לו כאוסף של חוויות והזדמנויות שעליו לצבור ולא בחל בשום אמצעים לא היה בו כל פחד או היסוס. הוא חי בחייו הקצרים חיים מאד מעניינים יפים ומלאים בחוויות ובהתנסויות.

ראשית שרותו החל בצנחנים ועבר לשרת כמדריך צניחה, תפקיד שמתאר בדיוק את אופיו – קשיחות, משמעת, התבוננות לוגית ורציונאלית על החיים מצד אחד ומצד שני הרפתקנות ואהבת האקסטרים, רצון לטעום את החיים עד הסוף. חיים על הקצה, ללא פשרות, לטוב ולרע תמיד היה בחיפוש אחרי נקודה קיצונית יותר.

תסמינים ראשונים של המחלה החלו במהלך שירותו הצבאי, גיל התלונן על כאבים חזקים בבטן במשך כמה חודשים בפני מפקדיו, אולם אלה לא היו קשובים ולא הסכימו לשחררו לבדיקות. כשלושה חודשים לאחר מכן התמוטט ואשפז את עצמו בבית החולים. שם התגלה כי המחלה כבר נמצאת בשלביה המתקדמים.

לאורך כל המחלה התאספו החברים סביב מיטתו. לאורך ימים ושעות בילינו לצידו, העברנו את השעות הבלתי נסבלות בבית החולים. נסענו לתל אביב להביא לו המבורגרים, הבאנו סרטים במחשב ישבנו וניגנו שירים בגיטרה. פעם אחת אפילו הוצאנו אותו מבית החולים לכמה שעות של סיבוב בבית חברים.

גיל מאד אהב מסיבות, אהב להיות עם חברים וגם כשהיה חולה היה מתעקש לשבת בבר או לבלות עם חברים. החיים היו משהו שהוא היה צמא ותאוו אליהם...

לחברים שלום

בתקופה האחרונה קשה לי וחשבתי איך לנסות להבין את המצב של גיל ואיך גיל ממשיך איתי גם אחרי שכבר לא יהיה.
מאוד הטריד אותי מה להגיד לו בשיחת הפרידה שידעתי שתגיע.
כשעבדתי בכותנה וחשבתי שעות רבות בקבינה, ההבנה התבהרה והמילים חברו יחד לסיפור קצר שסיפרתי לגיל.
החלטתי לשתף גם אתכם כי חשבתי שזה יכול להקל על הכאב.

גיל

שיח הכותנה מזכיר את החיים.
בהתחלה נובט ומתפתח בדיוק כמונו.
בהדרגתיות מתבגר כמו האדם- גן, יסודי, חטיבה, תיכון, צבא וכו'.
בשיא בגרותו הופך לכותנה ומפתח פרחים כמו שאנחנו בהיותנו בתיכון.
לאחר מכן הוא מתחיל להזדקן ויכול לפתח מחלות כמו האדם.
אבל אחרי שהצמח מת הוא לא נעלם- אין ריק.
אנחנו משתמשים בכותנה לבגדים- לכסות את גופינו, לשמיכות כשקר לנו.
ואותו הדבר גם עם האדם, כשמת משהו תמיד נשאר בנו- בזיכרונות, בחוויות ובתחושות.
גיל תמיד יהיה איתנו, יחזק כשיהיה לנו קשה, יצחיק אותנו כשיהיה לנו עצוב,
הוא יישאר איתנו תמיד.
הפרידה היא קשה אבל לא סופית, תמיד יש לנו אחד את השני בשביל לתמוך, להקשיב ולהיזכר.

גלעד פריימן

(גלעד, חברו של גיל ז"ל הקריא את הדברים בבית הקברות במלאות 30 יום לפטירתו של גיל ז"ל.)

ביום הזיכרון

ביום הזיכרון מספרים את סיפורם של אלה שלחמו ונפלו בקרבות, על הגיבורים.
באתי לספר לכם על גיל.
אולי חלקכם זוכר אותו מסתובב בבית הספר במכנסי שרוול ויחף, זה שהמעיט להיכנס לכיתה
ובא לבית הספר בשביל החברים.
בגיל 18 התגייסנו לצבא, גיל התגייס לצנחנים ושירת כמדריך צניחה- אז זה היה נראה מאוד
נורמאלי להילחם על המולדת...
אבל בגיל 20 להילחם בסרטן זה משהו שאף אחד לא התכוון אליו...
בדצמבר שעבר גיל חלה בסרטן והמאבק התחיל...
אפשר לספר על בית החולים, על הסבל, העקשנות והאומץ, לספר על מה גיל כבר לא יהיה...
המאבק של גיל נתן פרשנות אחרת למושג חברות, אם זה לשבת כל הלילה על כיסא ב"מאיר",
לנסוע דווקא בפקקים לת"א לקנות המבורגר, כי שם זה הכי טעים או סתם לשבת ולנסות
להכניס קצת חוץ להוספיס...
עכשיו הלכת ונשארנו אנחנו וכמו שכתב לך אחד החברים הפרידה היא קשה אבל לא סופית,
תמיד יש לנו אחד את השני לתמוך, להקשיב ולהיזכר.
רציתי להודות לכל החברים שתמיד הייתם שם ותמיד תהיו
ותודה לך גיל, שהיית חבר
ונתת לנו אחד את השני.

(מיה רוזנבך, חברתו של גיל ז"ל הקריאה את הדברים בטקס יום הזיכרון)

גיל ארץ - גייל

גיל היה דוכר מחלוק לייט דדיהיים עמי אסד.
לייוויתי את גיל דגור המורה להיסטוריה, המחנכת ולכלת השכדה ונרקחו
דינינו יחסים מיוחדים.
גיל היה נער מאוז לא שיכרתי. נדון, אינטליגנטי, יפה, חייכן. מתקצר שלא
קירל את המוסכמות של דיהיים ועולם המדוכרים.
אהדתי מאוז את גיל ודדרכים לא שיכרתי הזלחתי לרכוש את אחונו.
גיל ליהה גאני מעריכה ואהדת אותו ונוצרו דינינו יחסים טובים, שיה פתוח,
איתי ושלוי.
דהיותו דכיתה יי נפטרך אלו שהייתה אשה מדהימה ומסורה ולוחמנית למען
דנה דצורה דלתי שיכרתי.
הטרעדיה שפקדה את גיל גילתה אצל הנער כוחות ומעצמות נפש וכישורים
חדדתיים נדירים.
חדדיו לכיתה ולשכדה עטפו אותו דחום ואהדה, דיקרו, דאפו, ארחו אותו
והתארחו אצלו.
גיל, מוקד חדדים וחדרות, התמוצצ עם אודדן האם, סיים את לימודיו דתיכון
דהצלחה, התכיים לצדא ושרת דבנחנים.
דמשק כל התקופה, עם לאחר סיום לימודיו, שרתי עם גיל על קשר, פכישות
והדדה שיחות נפש.
לודדן את גיל דאהדה ודקבאד.

יהי לכולנו דרוק!

המחנכת שלק,
סימנה שפירא

מאי 2013

הגדולה בהצגות תבל

הליה אהובתי

אקח אותך איתי

לגדולה בהצגות תבל

נשכב עירומים במיטה

על במת החלון המואר

בפנס הרחוב שבחוץ

את תחזי בעוד דקות ספורות

במו עינייך במופע המדהים:

שממית צעירה נאחזת ברשת

מעמידה פני מת

ולפתע מתעקלת ובולעת

פרפר ואחר כך

היא שוב קופאת

עד להופעה הבאה

את באמת חושבת

שכדאי לנו לצאת

כשיש לנו דרמה כזאת

בחדר המיטות.

יהונתן גפן, מתוך הספר "מחברת לבתי-ספר", 1990, בהוצאת 'כינרת'

גיל, תמיד תישאר בליבנו

גיל, הזיכרונות שלי ממך הם שהיית חוזרת במדים מהשמירה, והיית מראה לי מה למדת בקורס פליימינג! אני זוכר שניסת ללמד אותי קצת אבל לא הצלחתי וצחקת...

אני זוכר שהיית ישן בחדר שלידי ובבקרים הייתי רואה אותך מתמתח ומוכן לעוד יום בצבא!

אני זוכר שליל שישי אחד נפגשנו במסיבה בחממה שבשרון... לבשת מעיל עור שחור, נראית מעולה!

מאז אני זוכר איך הכל הדרדר... ומצאתי את עצמי עם ניסו בבית החולים עור לך לצעוד צעד אחר צעד לעבר השירותים.... מי היה מאמין?!

היית גבר! ואני זוכר אותך ככה!

לעולם לא אשכח אותך ותמיד תישאר בליבי!

אני אוהב אותך חבר יקר!

נוח על משכבך בשלום!

אוהב, קורני.

רועי קרוונפלד 9/5/2011

המפקדים התעלמו – הסרטן התפשט

במשך שלושה חודשים מנעו מפקדים בצה"ל מסמ"ר גיל ארז, שהתלונן על כאבים, להיבדק וגרמו לעיכוב באבחון הסרטן אצל החייל. מ"פ ורופא היחידה נשפטו

פליקס פריש, מעריב | 19/6/2006

סמל-ראשון גיל ארז המשרת כמדריך צניחה, יצא לפני שנה להשתתף בהתנתקות. בימים האחרונים של הפינוי החל ארז לסבול מכאבים בעיכול. רופא הגדוד הזמני שלו סבר כי הוא חש ברע בשל התנאים הקשים, ונתן לו כדורים.

כאשר שב ארז ליחידתו בתחילת ספטמבר 2005, הוא ניגש היישר לרופא היחידה והתלונן על תסמינים מדאיגים: בין היתר הוא הוריד יותר מעשרה קילוגרמים ממשקלו וסבל מכאבי תופת. הרופא החליט שצריך לשלוח אותו לבדיקות. אבל למרות כל נורות האזהרה, למפקדיו של ארז היה את כל הזמן שבעולם. הם עיכבו אותו פעם אחר פעם, ומנעו ממנו מלצאת לבדיקות המומחים.

רק כעבור חודשיים השלים את הבדיקות, והתייצב עם התוצאות במרפאת היחידה. אך גם כאן לא זוהתה הבעיה. "הרופא התקשה להאמין שאלו הבדיקות שלי, ואמר שבטח היה בלבול. הוא שלח אותי שוב לבדיקות", סיפר ארז.

הפעם, על אף שהציג בפניהם את תוצאות הבדיקות הראשונות, החליטו מפקדיו של גיל לשלוח אותו לשבוע של אבטחת יישובים בבקעת הירדן - ושוב התעכבו הבדיקות. "המפקד שלי אמר שאם לא אצא למשימה, הוא ימרר לי את החיים מהבוקר עד הלילה", סיפר ארז.

כשחזר, הפנה אותו רופא היחידה לבדיקת רופא מומחה, אך כאשר התקשר להזמין תור, נאמר לו כי יוכל להיבדק רק בעוד חודשיים וחצי. "סבלתי מכאבי תופת. ביקשתי מהרופא להפנות אותי למיון, ואפילו לשלוח אותי לבית החולים באמבולנס, אך הוא סירב והציע לי לנסות ולהגיע למחרת בבוקר לבית החולים, ולהיכנס לרופא בלי תור".

החליט לעקוף את הצבא

באותו ערב, שלושה חודשים לאחר שהופיעו הסימנים הראשונים, החליט גיל לקחת את העניינים לידי. הוא טלפן לקרוב משפחה שלומד רפואה, והקריא לו את תוצאות הבדיקות. קרוב המשפחה הורה לו להגיע מיד לבית החולים, וגיל התייצב במיון בבית החולים מאיר בכפר-סבא, הסמוך לאזור מגוריו.

בתוך ארבעה ימים התגלתה בגופו מחלת סרטן המעי הגס, והוא נשלח לניתוח בבית החולים תל-השומר.

בבדיקות הסי-טי נראה כי עדיין אין גרורות בגופו של גיל, והוא התייצב לניתוח. אך לאחר שהמנתח פתח את בטנו התברר כי חלל הבטן והאגן מלאים בגרורות. הרופאים החליטו להפסיק את הניתוח ולהתחיל בכימותרפיה הנמשכת עד היום.

"לאחר הניתוח היה לי זיהום קשה, וכמעט מתתי", סיפר גיל. "היה שלב שבו הרופאים אמרו למשפחתי שנשארו לי אולי חמישה ימים לחיות. אני משתדל לא לחשוב על מה שהמפקדים והרופא ביחידה עשו לי. זה לא יעזור לי, ויש לי דברים חשובים יותר לעשות - לטפל בעצמי. מפקד היחידה ביקר אותי, וסיפר לי שהרופא והמ"פ שלי נשפטו ונענשו בנזיפה חמורה. גם הרופא עזב את היחידה, אבל גם זה לא ממש עוזר לי. אני רק מקווה שדבר כזה לא יקרה לחיילים אחרים. אני הרגשתי נורא, והם חשבו שאני מתלונן כי אני רוצה גימלים".

"מקרה חמור וקשה"

בימים האחרונים חל שיפור מסוים במצבו של גיל, והוא מצליח ללכת ולצאת מן הבית. את מעט הכוחות שעומדים לרשותו הוא מקדיש כעת בניסיון לזכות להכרה של משרד הביטחון בנכותו: "אני עומד להשתחרר מצה"ל, ומשרד הביטחון לא נוטה להכיר במחלת הסרטן כבנכות, לכן יכול מאוד להיות שישלחו אותי לחסדי קופות החולים.

היום כחייל אני מקבל תרופות לעצירת הסרטן, כמו אווסטין, ובאזרחות לא ייתנו לי אותן. הצבא הפקיר אותי ועיכב אותי, ואני חייב שימשיך לטפל בי". עורך הדין אבינו ביבר שהגיש את התביעה להכרה בנכות, הסביר אתמול כי בשל הרשלנות של רופא היחידה ושל מפקדיו של גיל, חל עיכוב חמור באיתור המחלה ובטיפול בה. "למרות התראות ותלונות מצדו, שהיו צריכות להדליק נורה אדומה בלשון המעטה אצל הרופא והמפקדים, הם לא עשו דבר, והמשיכו להתעמר בו".

ממשרד הביטחון נמסר בתגובה כי תביעתו של ארז התקבלה אצל קצין התגמולים, והיא מטופלת כעת. מדובר צה"ל נמסר בתגובה כי "מערך הרפואה ומפקדי צה"ל פועלים רבות למען שמירה על בריאות החיילים. אכן מדובר במקרה קשה וחמור שאסור שיישנה. בעקבות המקרה הופקו לקחים שנלמדו והופצו לכלל הרופאים בצה"ל בכדי להעלות את מודעות הרופאים לאותם מקרים חריגים הדורשים ניהול ומעקב אדוק כמו במקרה זה".

אם יבוא המוות

מילים ולחן : חואן מנואל סראט
תרגום : יהונתן גפן

מי בין הדמעות ילטפני	אם יבוא מוות שלא הכרתי
על עיני ינשקני	מי יחתום שנפטרתי
מי יהיה האלוהים	טבעי ופרטי
מי בתפילה יזכירני	מי ידביק מודעות על האבל
שהאל ישמרני	מי יקשור את החבל
בצרור החיים	על שער ביתי
מי יתהלך בשבילי	ומי חבר אמיתי
מי ילבש מעילי	ירד יחד איתי
כשיבואו גשמים	אל האופל הבור
ומי יגור בביתי	ולעילוי נשמתי
מי בתוך מיטתי	מי ילחש תפילתי
יחלום חלומי	חטאי מי יזכור
מי יפתח את מה שסגרתי	ומי ישמור לי על הכלב
מי יקרא מה כתבתי	על קברי ישתול העשב
לתוך מגירה	מי יקנה מצבה
מי ישקע בכורסה בה ישבתי	מכל הכלות שהיו לי
ואת זאת שאהבתי	מי פרח תשים לי
מי ישמור מצרה	מי תהיה עצובה
ויזכור להביא לה	ומי בכיסים יחפש לי
בכל שלושים של נובמבר	וחובות שצברתי
שושנה	מי יפרע
מי ימחוק מהשעון	מי מלוח יתלוש
שעה אחרונה	דף שנקרע
ומי את היומן יסגור לי.	ומי את היומן יסגור לי.

לקטו וערכו:

סטודנטית: שירה גרשון

חבריו: מיה, תומר, אופיר, גדי, ישי

מחנכת: סימונה שפירא

תודות:

תיכון עמי אסף.

מכללת בית ברל.

מכללת לוינסקי.

מועצה אזורית דרום השרון.

אגף הכשרת עובדי הוראה.